

«ΠΛΟΥΤΟΣ» του Αριστοφάνη

Υπόθεση του έργου

Στον «Πλούτο», που μοιάζει πιο επίκαιρος από ποτέ, διακωμωδείται η άνιση κατανομή του πλούτου!

Ένας πατέρας, ο Χρεμύλος, πηγαίνει στους Δελφούς να ρωτήσει το Θεό Απόλλωνα τι ακριβώς πρέπει να κάνει ώστε ο γιος του να έχει καλύτερη από αυτόν τύχη στη ζωή του.

Ο Θεός του απαντάει πως πρέπει να ακολουθήσει τον πρώτο άνθρωπο που θα συναντήσει βγαίνοντας από τον ναό. Αυτός που συναντά όμως, είναι ένας κουρελής και τυφλός, αλλά πρέπει να τον ακολουθήσει χωρίς να ξέρει ούτε ποιος είναι, ούτε ποιο είναι το όνομά του.

Αργότερα θα μάθει πως είναι ο ίδιος ο Θεός Πλούτος, δηλαδή αυτός που μοιράζει τα πλούτη - χωρίς να βλέπει πού και σε ποιον τα δίνει. Όσο είναι τυφλός όμως, μπορεί να γίνει άδικος, επομένως πρέπει να ξαναβρεί το φως του, ώστε να διακρίνει τον αποδέκτη του πλούτου...

Ο Χρεμύλος πάει τον Πλούτο στον Ασκληπιό, που τον γιατρεύει κι έτσι τώρα ο "τυφλός Θεός" έχει αρχίσει να ξαναβλέπει και να ξέρει πού και πώς πρέπει να δίνει τα πλούτη. Όταν όμως γίνεται γνωστό ότι ο Χρεμύλος έχει στο σπίτι του τον Θεό Πλούτο, αρχίζουν να προσέρχονται διάφοροι πονηροί και καιροσκόποι για να ζητήσουν από τον Πλούτο, που τώρα πλέον βλέπει, να τους κάνει πλούσιους.

Η μόνη που αντιστέκεται είναι -το μέγα εύρημα του Αριστοφάνη- η Πενία, η οποία λέει πως μόνο με αυτήν ο κόσμος προοδεύει, όσο την αισθάνεται κοντά του, γιατί αγωνίζεται να ξεφύγει από δίπλα της κι έτσι αναγκάζεται να δημιουργήσει...

Με τον Πλούτο, λέει η Πενία, κανείς δεν θα δουλεύει, κανείς δεν θα προσπαθεί, κανείς δεν θα δημιουργεί. Όλοι και όλα θα πέσουν σε μια κατάσταση πλήρους αδιαφορίας, αφού θα έχουν έτσι κι αλλιώς τον Πλούτο δίπλα τους, για προστάτη τους.